

Svar (11/1 01)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Inflationen i euroområdet steg i november 2000 til knap 2,9 pct. Dette var den højeste inflationsrate siden euroens indførelse den 1. januar 2001. Figur 1 viser udviklingen i euroområdets inflation, der beregnes som et vægtet gennemsnit af HICP-inflationsraterne i eurolandene, hvor det enkelte lands inflation er vægtet med landets andel af det samlede private forbrug i euroområdet.

Den tiltagende inflation i euroområdet skyldes primært udviklingen med de kraftigt stigende oliepriser. Kerneinflationen, der udgjorde mellem 1,0 pct. og 1,3 pct. i 1999, har således kun udvist en moderat stigning til 1,4 pct. i november 2000. Figur 1 viser udviklingen i kerneinflationen målt ved stigningstakten i forbrugerpriserne ekskl. energi og uforarbejdede fødevarer. En del af stigningen i kerneinflationen skyldes prisstigninger som følge af den konjunkturopgang, der har været i eurolandene. Udviklingen i eurokursen, der frem til slutningen af oktober 2000 faldt over for dollaren, har i mindre grad bidraget til stigende priser i euroområdet.

Euroområdets prisudvikling synes kun i begrænset omfang at være påvirket af »andenrunde-effekter« i form af, at virksomhederne øger deres priser eller lønmodtagerne øger deres lønkrav som følge af især olieprisstigningerne.

Udviklingen i euroområdets inflation indebærer en indsnævring af inflationsforskellen til Danmark, der i en længere periode har haft højere inflation end euroområdet.

Den overordnede målsætning for pengepolitikken i eurolandene er prisstabilitet, der af Den Europæiske Centralbank (ECB) fortolkes således, at inflationen i euroområdet som helhed på mellemlang sigt ikke må overstige 2 pct.

Målsætningen om prisstabilitet på mellemlang sigt forhindrer ikke, at midlertidige fænomener – såsom stigende oliepriser – kan betyde, at inflationen på kort sigt overstiger 2 pct. ECB's pengepolitik er fremadskuende og fokuserer på risiciene for prisstabiliteten på mellemlang sigt. En inflation i euroområdet, der midlertidigt ligger over 2 pct., er således i sig selv ikke i konflikt med målsætningen om en prisstigningstakt på højst på 2,0 pct. på mellemlang sigt.

ECB har hævet sine ledende rentesatser med i alt 2,25 procentpoint siden november 1999. Formålet med disse renteforhøjelser har været at sikre, at det opadgående pres på forbrugerpriserne, som i øjeblikket hovedsageligt stammer fra oliepriserne og euroens kurs, ikke omsættes til mere permanente inflationstendenser.

Såfremt der måtte blive tale om en længerevarende periode med en prisstigningstakt, der vurderes at være høj i forhold til det mellemfristede inflationsmål, ventes ECB at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre prisstabilitet gennem yderligere renteændringer.

